

В Ъ Р Ч Е Т О

Всрѣдъ гората, подъ единъ младъ букъ, се бѣ спрѣло малко момиченце. То бѣ облѣчено съ червена рокличка и бѣ обуто съ бѣли чорапки.

— Кое ли е това момиченце? — питаше букътъ една трепетлика, която растѣше до него.

— Това е Вѣрчето, малкото момиченце на воденичаря. Изгубило се изъ гората. Ето нощъ иде, а то не може да се върне вкъщи. Кжде ли ще ношува, горкото!

— Нѣма ли да го потърси воденичарътъ? — обади се една малка птичка. Тя бѣ кацнала върху едно клонче на бука, за да прекара нощта.

— Кжде ще го търси изъ тая гжста гора, — пошушна едно високо стрѣкче трева, като се люлѣеше, готово да задрѣме.

Вѣрчето се оглеждаше наоколо и сълзи капѣха отъ очитѣ му.

Стѣмни се. Единъ прилѣпъ мина край Вѣрчето: „Какво ли ще стане съ това момиченце, ако го срещне Вълчанъ?“ — каза той.

— Ще му изхруска ржчикитѣ и крачетата, — отговори една кукумявка.

Вѣрчето се притисна до стеблото на младия букъ и се раз-

трепера. Птичкитѣ вече спѣха. Само дървесата още си шушнѣха.

Една свѣтулка кацна върху рамото на Вѣрчето. То посегна да я улови, но тя отново хвъркна и кацна по-далече. Момиченцето трѣгна следъ нея и не усѣти какъ се намѣри предъ една вратичка. Почука: чукъ, чукъ, чукъ.

— Кой е? — обади се отвътре единъ дебелъ гласъ.

— Вѣрчето.

— Какво търсишъ тука?

— Изгубихъ се изъ гората. Искамъ да ношувамъ у васъ.

Вратичката скръцна и се отвори. Момиченцето влѣзна въ една широка стая. Всрѣдъ стаята имаше огнище. Край огнището седѣха четири малки човѣчета. Тѣ имаха дълги бѣли бради и мустаци. На главитѣ имъ стѣрчеха високи калпаци. Момиченцето се изплаши и поиска да се върне. Но петото човѣче, що му отвори, стоеше задъ него. Вратичката бѣше вече заключена.

Най-старото отъ петтѣ човѣчета стана и се приближи до Вѣрчето. Станаха и другитѣ. Заобиколиха момиченцето.

— Твоитѣ кждрици сж златни, — каза най-старото чо-